

dette danske Skib end de Redere, som havde sendt det ud i sikker Forventning om, at det vilde blive sænket.

Naar Rederiet sender Skibe ud, vidende, at de vil blive ødelagt, og udsætter Mandskabets Liv for Farer, ja, saa maa det vel have en ganske bestemt Grund. Jeg skal da nævne, at Skonnerten „Anna“ var købt af Rederiet for 227 000 Kr., men blev krigsforsikret for 240 000 Kr., og at „Hermes“ var købt for 335 000 Kr., men krigsforsikret for 350 000 Kr. Allerede i den Forskel, der laa mellem Købesummen og Assurancesummen, havde Rederiet altsaa en Fortjeneste, hvis man kan bruge det Ord om det, der her er sket, paa 28 000 Kr. Det er ikke lykkedes mig at faa oplyst, hvor meget Rederiet har faaet udbetalt i Fragtforskuud, eller hvor stor Fragtassurancen var, men det er givet, at ogsaa paa det Omraade har Rederiet haft en meget stor Fortjeneste. Nu er det saaledes, at naar et saadant Skib kommer ud at sejle, ved Mandskabet i Regelen slet intet om, hvor det skal sejle hen; de ved intet om Skibets Rejse og har saaledes intet Begreb om den Fare, de faktisk kommer ud i.

Hele denne Sag om disse to smukke sydfynske Sejlere, som er sendte til Havets Bund med Krigskontrebande, har vakt megen Opsigt, ja, jeg kan sige Forbitrelse, i Søfartskredse nede i de sydfynske Egne, og man har paa forskellig Maade ladet mig forstaa, at det var ønskeligt, om denne Sag kunde blive fremdraget her i Rigsdagen, saaledes at der kunde blive sat en Straf for en saa samvittighedsløs Fremgangsmaade som den, der fra dette Rederis Side er udvist overfor Mandskabet paa disse Skibe. Jeg maa holde for, at vi maa sætte en Straf for denne landsskadelige Ødelæggelse af vore Skibe og andre Værdier, og enhver, som unødigt udsætter danske Søfolks Liv for Fare, bør straffes. Man bør søge at finde Midler til, at den Fortjeneste, der vindes paa den Maade, ikke kommer det vedkommende Rederi til gode, men de Søfolk, hvis Liv er blevet udsat for Fare.

I Forbindelse med de Vilkaar, under hvilke Søfolk arbejder i vort Land, vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger om den saakaldte lille Skibsfart. Der er nede paa de sydfynske Øer en Organisation, som hedder „Skipperforeningen for Sydfyn og omliggende Øer“. Den har til Landbrugsministeriet indsendt et Andragende med Anmodning om, at man fra Regeringens og Rigsdagens Side kunde komme Orga-

nisationens Medlemmer til Hjælp under de vanskelige Vilkaar, under hvilke de arbejder for Tiden. Den lille Skibsfart arbejder i Regelen med Motorskibe, men naar man ikke har Olie, kan de ikke bruge Motorerne. De har derfor maattet gaa over til Sejlføring, hvilket medfører, at der skal en Mands Betjening mere paa et saadant lille Skib, og selvfølgelig tager det meget længere Tid at besørge en Fragt med Sejl end med Motor. Endvidere er Forholdet det, at Varepartierne indskrænkes i betydelig Grad. Der er ikke længere Foderstoffer at sejle med, der er ikke Korn, og man har ikke længere de store Fiskeudførsler mod Syd. Mange har derfor set sig nødsaget til at indstille Sejladsen, fordi de ikke har kunnet faa noget at sejle med, og mange andre har maattet gøre det, fordi de ikke kan faa Sejl. Det er faktisk ikke til at opdrive Sejl her i Landet for Øjeblikket. Sejlmagerne har maattet nedlægge Arbejdet, fordi der ikke findes Sejldug, og de enkelte Sejl, som kan faas, er saa overordentlig dyre, at det er næsten umuligt for en lille Skipper at udrede de Penge, som udkræves til Anskaffelse af nye Sejl. Man har derfor anmodet Landbrugsministeriet om at erholde enten Understøttelse af Staten i Lighed med den, som tildeles arbejdsløse Fiskere, eller Tilskud til Anskaffelse af Sejl, hvis Sejl kan skaffes, samt endelig Statslaan paa billige Vilkaar, ligesom forskellige andre Erhverv her i vort Land har faaet i Henhold til en Bestemmelse, der er taget her i Rigsdagen. Jeg skal henstille denne Sag til den højtærede Landbrugsministers Overvejelse, henstille, at der snarest bliver taget fat paa dette Spørgsmaal, at Skipperforeningen faar Svar paa sit Andragende, og at det saa vidt muligt bliver imødekommende.

Der var dog et enkelt Erhverv, som det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup) mente var vanskeligt stillet under de nuværende Forhold. Det er et Erhverv, som har mange Udøvere i hans Valgkreds, nemlig Fiskeriet. Jeg skal ganske give det ærede Medlem Ret i den Betragtning, at vore Fiskere er særdeles vanskeligt stillede for Øjeblikket, ogsaa fordi de ikke kan faa Sejl, fordi de ikke kan skaffe sig Redskaber, ikke kan faa deres Redskaber repareret, ikke kan faa Garnene tjæret, saa at hele dette Erhverv faktisk har Udsigt til fuldstændig at maatte lægges ned. Men naar det ærede Medlem erklærede, at Forholdene for Fiskerne var vanskelige, fordi de selv maatte betale Fragten af Fisker fra Fangststedet til Hovedstaden, maa